

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/147/2013
Identifikačné číslo spisu:	5711204815
Dátum vydania rozhodnutia:	21.10.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Oľga Trnková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:5711204815.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu U., bývajúceho v D., zastúpeného JUDr. Ivetou Ďurčatovou, advokátkou v Martine, Kollárova 35, proti žalovanému U., bývajúcemu v D., zastúpenému Mgr. Petrom Balážom, advokátom v Martine, P. Mudroňa 39, o vydanie bezdôvodného obohatenia, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 15 C 146/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 31. januára 2013 sp. zn. 9 Co 323/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania vo výške 59,26 € na účet Mgr. Petra Baláža do troch dní.

Odôvodnenie

Okresný súd Martin rozsudkom z 23. apríla 2012 č.k. 15 C 146/2011-73 žalobu, ktorou sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 800 € s príslušenstvom získaného žalovaným bez právneho dôvodu (omylom zaslanej sumy na jeho účet), zamietol a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 402,08 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku na účet jeho právneho zástupcu. Výkonaným dokazovaním mal súd preukázať, že žalobcovi vznikla voči žalovanému pohľadávka titulom bezdôvodného obohatenia v uplatňovanej výške, ktorý záväzok ani žalovaný v konaní nepopieral. Žalovaný však v konaní vzniesol kompenzačnú námietku, ktorou si započítal voči žalobcovi svoju pohľadávku titulom nájomného, na základe zmluvy o nájme hnutelných vecí uzavretej 28. septembra 2009 medzi ním ako prenajímateľom a žalobcom ako nájomcom. Podľa tejto zmluvy bol žalobca povinný od 1. októbra 2009 uhrádzať žalovanému vždy do 15. teho dňa príslušného mesiaca nájomné vo výške 1 000 €, a to do zániku nájomného vzťahu t.j. do 30. novembra 2010 (do výpovede nájmu žalobcom). Celkový nedoplatok na nájomnom predstavoval sumu 7 720 € a z tejto sumy si na pohľadávku žalobcu započítal žalovaný pohľadávku titulom nedoplatku nájomného za mesiac apríl 2010 (720 €) a za časť mesiaca máj 2010 (80 €). Námietky žalobcu týkajúce sa uzavretia samotnej zmluvy o nájme, odovzdania predmetu nájmu a mandátnej zmluvy uzavretej medzi účastníkmi v čase od 28. septembra 2009 do 14. októbra 2010 (z dôvodu, že žalovaný sa prevažnú časť tohto obdobia nachádzal mimo územia SR a bolo treba niekoho poveriť na to, aby v mene žalovaného

vykonával úkony na zabezpečenie chodu jeho prevádzky) vyhodnotil za nedôvodné a uzavrel, že v konaní bola preukázaná existencia pohľadávky žalovaného voči žalobcovi titulom nájomného vo výške 7 720 €. Z tejto pohľadávky si žalovaný započítal pohľadávku 800 € uplatňovanú žalobcom. Podľa názoru súdu zákonné podmienky (§ 580 Občianskeho zákonníka) započítania boli splnené. Išlo o vzájomné pohľadávky, lebo pohľadávka na zaplatenie sumy 800 € bola pohľadávkou žalobcu voči žalovanému a protipohľadávka na zaplatenie sumy 800 € bola pohľadávkou žalovaného voči žalobcovi. Plnenie obidvoch pohľadávok bolo rovnakého druhu, pretože išlo o započítanie peňažných pohľadávok a išlo o pohľadávky, ktoré sa vzájomne kryjú (boli splatnými pohľadávkami - pohľadávka z nezaplateného nájomného za časť mesiaca apríl 2010 sa stala splatnou 15. apríla 2010 a pohľadávka vo výške 800 € sa stala splatnou 21. marca 2010, ku ktorému dňu aj zanikla pohľadávka žalobcu). Konštatoval, že stretnutie vzájomných pohľadávok samé osebe nemá právne účinky (nastanú až kompenzačným prejavom ku dňu ich stretnutia) a jednostranný právny úkon započítania žalovaným považoval za platný. Keďže súd uznal kompenzačnú námietku žalovaného (vznesenú podaním zo 7. marca 2012), nezaoberal sa kompenzačnou námietkou pôvodne vznesenou v podanom odpore (č.l. 13 spisu) titulom náhrady škody. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobcu rozsudkom z 31. januára 2013 sp. zn. 9 Co 323/2012 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil (§ 219 O.s.p.) a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy odvolacieho konania v sume 59,08 € v lehote 3 dní na účet jeho právneho zástupcu. Stotožnil sa s postupom prvostupňového súdu, ktorý skúmal, či došlo k započítaniu pohľadávky žalovaného voči žalobcovi a s jeho záverom o splnení podmienok započítania v zmysle § 580 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že žalovaný nespochybňoval, že v jeho prospech boli vložené finančné prostriedky vo výške 800 € bez uvedenia účelu. Je pritom nepochybné, že účastníci uzatvorili nájomnú zmluvu, podľa ktorej žalobca v minulosti poskytol žalovanému plnenie, preto o jej existencii nemal pochybnosti ani odvolací súd. Obsah tejto nájomnej zmluvy nie je v rozpore s ustanoveniami mandátnej zmluvy, naopak účel nájmu predpokladá využívanie hnuťelných vecí pre potreby žalobcu tak, „aby bol zabezpečený nerušený výkon predmetu podnikania prenajímateľa“. Z toho vyplýva, že žalobca na základe mandátnej zmluvy súvisiacej s dovtedy vykonávanou podnikateľskou činnosťou žalovaného - zasklievanie balkónov, na čo mal používať predmetné hnuťelné veci, zároveň tieto mohol používať pre vlastnú potrebu v rozsahu, aby nebola ohrozená podnikateľská činnosť zasklievania balkónov. Odvolací súd sa preto so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením veci prvostupňovým súdom plne stotožnil, ako aj s odôvodnením jeho rozhodnutia, na ktoré v podrobnostiach v celom rozsahu poukázal (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Odvolateľ ani v odvolaní neuviedol žiadne iné skutočnosti, s ktorými by sa nevysporiadal už súd prvého stupňa. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalobca. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie okresnému súdu. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Poukázal na dôvod ním uplatnenej pohľadávky, reakciu žalovaného, rozhodnutia súdov nižšieho stupňa a odôvodnenia ich skutkových a právnych záverov, s ktorými sa z uvedených dôvodov nestotožnil. Podľa jeho názoru súdy sa nedostatočne vysporiadali s jeho námietkami neplatnosti zmluvy o nájme z 28. septembra 2009 z dôvodu nemožnosti jej plnenia zo strany žalovaného ako aj s námietkou, že plnenie z oboch zmlúv súčasne (t.j. zo zmluvy o nájme a z mandátnej zmluvy) nebolo možné. Tiež s tým, z akého dôvodu považovali odovzdanie hnuťelných vecí za plnenie práve z nájomnej zmluvy, pokiaľ existovala aj mandátna zmluva, z ktorej záväzok vykonávať činnosť pre žalovaného ako mandanta žalobcu plnil a teda táto zmluva bola platná a účinná. Súdy nijako neodôvodnili, ako sa vysporiadali s plnením záväzku z mandátnej zmluvy zo strany žalovaného, ktorý sa zmluvou zaviazal, že mandatárovi vytvorí predpoklady na riadny výkon činnosti. Neuviedli ani, ako posúdili námietku, že plnenie z obidvoch zmlúv súčasne je v rozpore s dobrými mravmi a ako mali za preukázané, že poskytol žalovanému plnenie z nájomnej zmluvy úhradami nájomného. Z týchto dôvodov považoval odôvodnenie rozhodnutí súdov nižšieho stupňa za nedostatočné a nepresvedčivé, ktorým postupom mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Žalovaný považoval skutočnosti uvádzané žalobcom v dovolaní za nedôvodné, nezakladajúce sa na pravde, preto navrhol dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) za splnenia podmienky vyplývajúcej z § 241 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je prípustné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Napokon podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O.s.p.

Dovaním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok, ale rozsudok odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcej časti, vo výroku ktorého súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O.s.p. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa ustanovenia § 238 O.s.p. prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o nepodanie návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, o odňatie možnosti konať pred súdom a o rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Vady konania podľa ustanovenia § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. žalobca nenamietal a ich existenciu po preskúmaní spisu nezistil ani dovolací súd.

Vychádzajúc z obsahu dovolania a v ňom vytýkaných nedostatkov, dovolací súd sa osobitne zamerl na skúmanie otázky, či postupom alebo rozhodnutím odvolacieho súdu bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Pod odňatím možnosti konať pre súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu konania, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Takáto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Z hľadiska posúdenia existencie procesnej vady podľa § 237 písm. f/ O.s.p. ako dôvodu zakladajúceho prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu (v danej veci proti potvrdzujúcemu rozsudku) nie je pritom významný subjektívny názor dovolateľa, že v konaní k takejto procesnej vade došlo, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne takouto vadou postihnuté, t.j. že nastali skutočnosti v dôsledku, ktorých vada vznikla (prejavila sa) resp. nebola odstránená v postupe - rozhodnutí odvolacieho súdu.

Žalobca namietal, že konanie je postihnuté vadou tejto povahy z dôvodu absencie dostatočného a presvedčivého odôvodnenia rozhodnutí súdov nižšieho stupňa v dôsledku nezaobrerania sa jeho námietkami prezentovanými pred súdom prvého stupňa ako aj v podanom odvolaní.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III, rozsudok Higginsova a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu (pozri uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03).

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke.

V prejednávanej veci sa odvolací súd stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu, rozhodnutie súdu prvého stupňa považoval za vecne správne. V celom rozsahu sa stotožnil aj s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, a preto sa v dôvodoch svojho rozhodnutia obmedzil na konštatovanie správnosti postupu prvostupňového súdu pri skúmaní splnenia podmienok pre započítanie pohľadávky žalovaného voči pohľadávke žalobcu (uplatňovanej titulom bezdôvodného obohatenia) a na zdôraznenie správnosti skutkových a právnych záverov zdôraznil, ktoré skutočnosti boli v konaní preukázané a na základe ktorých je správny záver o splnení podmienok započítania v zmysle ustanovenia § 580 Občianskeho zákonníka. Vysporiadal sa aj s odvolacími námietkami žalobcu,

ktoré vyhodnotil za neopodstatnené.

Zo spisu pritom vyplýva, že prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol stanoviská procesných strán a ich argumentáciu, rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vychádzal, citoval právne predpisy, ktoré na zistený skutkový stav aplikoval a z ktorých vyvodil aj právny záver o dôvodnosti kompenzačnej námietky a neopodstatnenosti právneho posúdenia veci prezentovaným žalobcom, ktorým sa dovolací súd z hľadiska jeho vecnej správnosti ani zaoberať nemohol. Teda odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, podrobne a jasne objasňujúce (§ 157 ods. 2 O.s.p.) skutkový a právny základ rozhodnutia a tým aj odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu, nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces (pozri III. ÚS 115/2003). Preto týmto postupom súdu prvého stupňa ako ani odvolacieho súdu nedošlo k odňatiu možnosti účastníkom konania konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Napriek žalobcom vyvodzovanej prípustnosti dovolania z vady konania spočívajúcej v odňatí mu možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) nepreskúmateľným odôvodnením rozhodnutí súdov nižších stupňov, porovnaním obsahu odvolania a dovolania možno konštatovať zhodu odvolacích a dovolacích námietok vo vzťahu (výlučne) k právnemu posúdeniu veci súdmi nižších stupňov, nestotožniacich sa s ním (v priebehu celého konania) prezentovanými právnymi názormi.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval) dovolateľom vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (v prejednávanej veci o taký prípad nešlo). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov teda nie je ani procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo ani (prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkom konania neznemožňuje realizáciu ich procesného oprávnenia (pozri napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a pod.). Pre úplnosť treba uviesť, že ani tzv. iné vady konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) prípustnosť dovolania nezakladajú. Teda pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania (daný prípad) nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť preskúmaniu po vecnej a právnej stránke.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p., preto dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p., ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu priznal ich náhradu za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k dovolaniu z 20. mája 2013, č.l. 122) v sume 59,45 € t.j. 51,45 € - tarifná odmena za spísanie vyjadrenia a 7,81 € - režijný paušál (§ 14 ods. 1 písm. c/, § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.